

Ο Ιός που ένωσε τους ανθρώπους

Μια φορά και έναν καιρό, σ' ένα μακρινό βασίλειο, οι εποχές είχαν πάψει να διαδέχονται η μία την άλλη. Ο παγερός χειμώνας είχε θρονιαστεί για τα καλά σε κάθε γωνιά του βασιλείου και η παγωμένη ανάσα του βοριά που σάρωνε τα πάντα δεν σταματούσε να βάφει όλα τα δέντρα ασημένια. Οι άνθρωποι που ζούσαν εκεί ήταν από τους πιο πλούσιους ανθρώπους της γης. Πραματευτάδες διέσχιζαν το παγωμένο βασίλειο γεμίζοντάς το από κάθε λογής αγαθά που οι άνθρωποι του αγόραζαν άπληστα. Ήταν τόσο μεγάλο το πλήθος των υλικών αγαθών που κατείχαν, ώστε είχε χαθεί πια η αξία τους!

Όσο για την καρδιά τους... ζούσε κι αυτή μέσα στο χειμώνα. Μια καρδιά σκληρή, παγωμένη, γεμάτη από μοναξιά, εγκατάλειψη και θλίψη. Η διχόνοια, η ζήλια και η εχθρότητα είχαν χωρίσει τις καρδιές τους. Απασχολημένοι μόνιμα από τον εαυτό τους, τις δουλειές τους, τη βόλεψή τους, την απόκτηση όλο και περισσότερου πλούτου, ξένοι ακόμα και στα ίδια τους τα σπίτια, δεν είχαν χρόνο να ασχοληθούν με την φροντίδα της οικογένειάς τους, να χαρούν με γνωστούς και φίλους, να νοιαστούν για όσους είχαν την ανάγκη τους. Γύριζαν βιαστικά αλλού το βλέμμα τους... Απομονωμένοι ο καθένας στον μικρόκοσμο και στο μικροσυμφέρον του, φιλονικούσαν για ασήμαντες αφορμές. Είχαν χάσει το μυστικό της αληθινής ευτυχίας και δεν ήταν καθόλου τυχαίο που ο χειμώνας στη φύση και στην καρδιά τους δεν έλεγε να δώσει τη θέση του στην άνοιξη.

Μια μέρα, τελάληδες από τα ανάκτορα του βασιλιά, βγήκαν στους δρόμους και διαλαλούσαν πως ένας ξεχωριστός πραματευτής θα έφτανε από στιγμή σε στιγμή στο παγωμένο βασίλειο. Όλοι βγήκαν αμέσως στα μπαλκόνια των

σπιτιών τους, στις ταρατσες, στα πεζοδρόμια, σταμάτησαν τις δουλειές τους για να δουν αυτόν τον διαφορετικόπραματευτή που δίχως άλλο θα κουβαλούσε μαζί του την πιο ξεχωριστήπραμάτεια που θα αντίκριζαν ποτέ τους! Είχαν ήδη αρχίσει να συνωστίζονται και να σπρώχνονται μεταξύ τους για το ποιος θα κατάφερνε να αγοράσει πρώτος, όταν οι πύλες του βασιλείου άνοιξαν και οπραματευτής εμφανίστηκε στην είσοδο. Ήταν πράγματι ξεχωριστός! Δίχως μουλάρια, δίχως άλογα, δίχως γαϊδουράκια φορτωμένα από ντουλαπάκια με πορτάκια για τα εμπορεύματα, δίχως πολύχρωμηπραμάτεια... Δεν διαλαλούσε τα εμπορεύματά του, δεν παίνευε τους πελάτες για να αγοράσουν... Κρατούσε μόνο ένα καλάθι στο αδύνατο μπράτσο του γεμάτο από ένα σωρό μικρά γυάλινα μπουκαλάκια και κοιτούσε τους ανθρώπους βαθιά ίσια στα μάτια. Σαν κάτι να έψαχνε μέσα τους... Σαν να τους εξέταζε... “Καλημέρα!”, τους χαιρέτησε με χαμόγελο, μα εκείνοι του γύρισαν την πλάτη. Έναςπραματευτής χωρίςπραμάτεια δεν έχει δα και τόση αξία! Άδικα έχασαν τον χρόνο τους, άδικα παράτησαν τις δουλειές τους, δεν άξιζε την προσοχή τους!

Τα νέα έφτασαν γρήγορα και στα αυτιά του βασιλιά. “Να παρουσιαστεί αμέσως μπροστά μου! Ακούς εκεί! Πραματευτής χωρίςπραμάτεια!”.

- Λοιπόν, σ’ ακούω!, διέταξε ο βασιλιάς όταν λίγο αργότερα οπραματευτής παρουσιάστηκε μπροστά του. Δήλωσες ξεχωριστόςπραματευτής και γι’ αυτό το λόγο σου άνοιξα τις πύλες του βασιλείου μου. Πού είναι λοιπόν η ξεχωριστήπραμάτεια σου; Πού είναι τα πλούσια εμπορεύματά σου;

- Βασιλιά μου, είμαι πράγματι ένας ξεχωριστόςπραματευτής. Δεν πουλώ όμως εμπορεύματα. Άλλωστε ούτε εσύ, ούτε οι υπήκοοί σου έχετε ανάγκη από περισσότερα αγαθά. Εκείνο που έχει ανάγκη ο λαός σου σαν τον κοίταξα βαθιά μέσα στα μάτια, είναι να ξαναβρεί το μυστικό της αληθινής ευτυχίας, να ζεσταθούν ξανά και να ενωθούν οι καρδιές των ανθρώπων. Να ξαναθυμηθούν τι σημαίνει συμπαράσταση, φροντίδα, αγάπη, ομόνοια και

αλληλεγγύη. Να σταματήσει πια ο μακρύς χειμώνας να τυλίγει το βασίλειο και τις καρδιές σας!

- Και πώς μπορεί να γίνει αυτό; ρώτησε παραξενεμένος ο βασιλιάς.

Οπραματευτής έβγαλε από το καλάθι του ένα μικρό γυάλινο μπουκαλάκι.

-Μ' αυτό εδώ το μπουκαλάκι. Μέσα του βρίσκεται ο ιός που ενώνει τους ανθρώπους. Μέσα από τον πόνο θα ξανασυναντήσετε ο ένας τον άλλον. Βγες στο μπαλκόνι βασιλιά μου και άνοιξέ το! Κάνε το μεγαλύτερο δώρο στο λαό σου! Τον ιό που ενώνει τους ανθρώπους. Και θα δεις! Μέσα από τις απώλειες θα αναδειχτούν ξεχασμένες αρετές!, είπε οπραματευτής και εξαφανίστηκε με μιας από τα μάτια του βασιλιά.

Ο βασιλιάς κοίταξε το μπουκαλάκι σκεπτικός. «Ο ιός που ενώνει τους ανθρώπους...» μονολόγησε. Ήξερε ότι οπραματευτής είχε δίκιο. Η αλληλεγγύη και η ομόνοια δεν κατοικούσαν στις καρδιές των υπηκόων του. Αποφασιστικά κίνησε για το μπαλκόνι του και άνοιξε προσεχτικά το μπουκαλάκι.

Μαύρος καπνός άρχισε να βγαίνει από το εσωτερικό του και μαύρα σύννεφα μαζεύτηκαν με μιας στον ουρανό του παγωμένου βασιλείου. Ήταν τόσα πολλά που νόμιζες πως θα πνίξουν όλο το βασίλειο! Λίγο αργότερα ένας ύπουλος ιός άρχισε να εξαπλώνεται από άκρη σ' άκρη και να τυλίγει με τα μαύρα πέπλα του τους ανθρώπους...

Οι άνθρωποι άρχισαν να μην αισθάνονται καλά, να βήχουν και πολλοί άρχισαν να αρρωσταίνουν σοβαρά. Μέρα με τη μέρα το κακό χειροτέρευε. Ο ιός ήταν τόσο φοβερός και εξαπλωνόταν τόσο εύκολα, που οι άνθρωποι αποφάσισαν να κλειστούν στα σπίτια τους για να μη κολλήσουν από τους διπλανούς τους. Ο βασιλιάς διέταξε να κλείσουν όλα τα σχολεία, οι αγορές, οι υπηρεσίες, ακόμη και οι υπαίθριοι χώροι για να προφυλάξει τους υπηκόους του. Διέταξε επίσης τους στρατιώτες του να ψάξουν και να φέρουν όσο πιο

γρήγορα μπορούσαν τονπραματευτή που τον είχε ξεγελάσει όπως πίστευε. Του άξιζε παραδειγματική τιμωρία!

Κλεισμένοι στα σπίτια τους οι άνθρωποι κατάλαβαν ότι η κατάσταση ήταν πολύ σοβαρή. Έβλεπαν δίπλα τους ανθρώπους μόνους να αρρωσταίνουν κάθε μέρα. Αρκετοί ηλικιωμένοι δεν τα κατάφερναν και έφευγαν μόνοι και έρημοι από τη ζωή. Κατάλαβαν ότι ο πλούτος τους δεν μπορούσε να τους γλιτώσει από τον ιό και ότι δεν υπήρχε πια χώρος για εγωισμό, ατομισμό και διχόνοιες. Έπρεπε να πολεμήσουν βοηθώντας ο ένας τον άλλον. Έπρεπε να υψώσουν τείχος όλοι μαζί μπροστά στην φοβερή απειλή του ιού. Έτσι μ' αυτήν την απόφαση στην καρδιά, μ' ένα θαρραλέο πείσμα, συνέβη κάτι πρωτόγνωρο και μαγικό: σε κάθε σπίτι οι οικογένειες ξαναενώθηκαν! Οι γονείς, εφόσον δεν μπορούσαν να πάνε στη δουλειά τους, βρήκαν χρόνο να ασχοληθούν με τα παιδιά τους, να παίξουν, να τραγουδήσουν και να χορέψουν μαζί τους. Οι μητέρες βρήκαν χρόνο να τους διαβάσουν όμορφα παραμύθια πριν κοιμηθούν, να τους τραγουδήσουν νανουρίσματα και να τους σιγοψιθυρίσουν ότι είναι ο μονάκριβος θησαυρός τους.

Αυτή η ζεστασιά που ξεχυνόταν από τα μέλη κάθε οικογένειας απλώθηκε σιγά σιγά και στους συνανθρώπους τους. Γι' αυτό κλείστηκαν ακόμη πιο ερμητικά στα σπίτια τους, για να μην κολλήσει ο ένας τον άλλον, από ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπο. Ποτέ άλλοτε οι καρδιές των ανθρώπων του παγωμένου βασιλείου δεν ήταν πιο κοντά κι ας τους χώριζαν οι τοίχοι των σπιτιών! Με τη δύναμη της αλληλεγγύης που ο ιός είχε σπείρει, βρήκαν τρόπο, ακόμη και μέσα από το σπίτι, να συμπαρασταθούν σ' εκείνους που είχαν ανάγκη από βοήθεια, αφήνοντας στην εξώπορτα φαγητό και φάρμακα. Μέχρι και τα αδέσποτα ζώα σκέφτηκαν αφήνοντας και γι' αυτά τροφή! Ο ιός της άγνωστης αρρώστιας έγινε η αιτία να έρθουν κοντά με τους δικούς τους, τους γείτονες, τους ξένους, αλλά κυρίως με τον εαυτό τους! Αντίκρισαν τον εαυτό τους στον καθρέφτη, μίλησαν και συμφιλιώθηκαν μαζί του. Σκέφτηκαν

ακόμη όσους πλήγωσαν και στεναχώρησαν και βγήκαν στα μπαλκόνια τους και ζήτησαν συγγνώμη!

Και τότε, ακριβώς εκείνη τη στιγμή, πάνω από τα σύννεφα άρχισαν να αντηχούν τα λόγια που ο πραματευτής είχε πει τότε στον βασιλιά: «Μέσα από τον πόνο θα ξανασυναντήσετε ο ένας τον άλλον... Μέσα από τις απώλειες θ' αναδειχτούν ξεχασμένες αρετές!».

Ένα απαλό αεράκι φύσηξε, τα μαύρα σύννεφα του ιού άρχισαν σιγά- σιγά να εξαφανίζονται, έγιναν μια μικρή κουκίδα και χάθηκαν για πάντα από τον ουρανό του παγωμένου βασιλείου...

Οι άνθρωποι έπαψαν ξαφνικά ν' αρρωσταίνουν! Ακόμη και οι άρρωστοι έγιναν καλά και ξεχύθηκαν στους δρόμους και στις πλατείες και αγκάλιαζαν ο ένας τον άλλον! Κι εκεί, ανάμεσα στα γέλια, στους χορούς, στα φιλιά και στις αγκαλιές, η φύση άρχισε σιγά- σιγά ν' αλλάζει. Ένα ολόλαμπρο ουράνιο τόξο αγκάλιασε τον ουρανό από άκρη σ' άκρη και ο παγωμένος βοριάς σταμάτησε να σφυρίζει. Τα χιόνια άρχισαν σιγά- σιγά να λιώνουν και η άνοιξη έφτασε μαζί με τα χελιδόνια. Το νερό στα ποτάμια άρχισε να κυλά και να δροσίζει με τον ήχο του. Οι λόφοι πρασίνισαν, τα δέντρα γέμισαν μπουμπούκια και τα λουλούδια ξεπρόβαλαν δειλά- δειλά από το χορτάρι σκορπίζοντας απλόχερα την ευωδιά τους. Ένας ολόχρυσος ήλιος ζέστανε με τις ακτίνες του την πλάση. Η άνοιξη είχε επιστρέψει!

Οι άνθρωποι άφωνοι, παρακολουθούσαν τις αλλαγές και προσπαθούσαν να πιστέψουν στο θαύμα, ενώ ο βασιλιάς κοιτώντας προς τον ουρανό, με δάκρυα στα μάτια, ευγνωμονούσε τον ξεχωριστό «πραματευτή» για το μεγάλο δώρο που πρόσφερε στο βασίλειο του: τον ιό που ένωσε τους ανθρώπους.

Από εκείνη τη στιγμή, μια καινούρια εποχή ξημέρωσε για τους ανθρώπους του βασιλείου. Ο ιός που τους ένωσε μπορεί να ήταν τρομερός στην όψη,

έκρυβε όμως μέσα του μια θεία ομορφιά: τη ζεστασιά της αγάπης, την ομορφιά του μοιράσματος, την ανακάλυψη των όμορφων απλών στιγμών της καθημερινότητας, τη συγνώμη, το χαμόγελο, το κοίταγμα στα μάτια, την προσφορά, το προχωράμε μαζί χωρίς εμπόδια, σκιές και μιζέρια... Ο ιός που ένωσε τους ανθρώπους πλημμύρισε τις καρδιές τους με αλληλεγγύη και αστείρευτη αγάπη και τους δίδαξε πως «η αγάπη είναι κύκλος, δεν έχει γωνίες να σταματά, να κρύβεται, να ξαποσταίνει. Μόνο γυρίζει και μόνο δίνεται...».

Κι έτσι συνέχισαν να πορεύονται στη ζωή τους οι κάτοικοι του ευλογημένου αυτού βασιλείου... Με τα σοφά διδάγματα του ιού που τους άλλαξε και τους ένωσε. Κι από τότε ζουν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!